

vio dvije grčke pjesme. Zbirke su njegovih pjesama na hrvatskom: *Iz moje korabljice* (1940), *Drvorezi* (1942), *Duša u plamenu* (1945), *Epitaf* (1964), *Moji psalmi* (1968), sve tiskane u Zagrebu. Latinske su zbirke: *Urna Parcarum* (Zgb 1961), *Pontus lucentes* (Zgb 1962), *Cantilena* (Skopje 1965), *Palmae solis almae* (Skopje 1967), *Cantilena cupressorum* (Atena 1967), *Flatus cupressorum* (Skopje 1968), *De cicadis et undis Parentinis* (Skopje 1969). Osim izvornih latinskih pjesama publicirao je u *Živoj antici* latinske prijevode pojedinačnih pjesama naših priznatih pjesnika, npr. Miroslava Krležu, Dobriše Cesarića, Olinka Delorka, Vesne Parun i dr. U XV godištu (1965) objavio je latinski prijevod izbora pjesama mladih makedonskih pjesnika, a u XVIII godištu (1968) latinski prijevod izabranih pjesama suvremenih hrvatskih pjesnikinja.

Objavio je četiri sveska književnih eseja: *Borba za sklad* (1943), *Susreti s knjigama i piscima I i II* (1944), *Stvaralačka radost* (1945), sve u Zagrebu. Ogleđao se i na području romana i pripovijetke djelima: *Roman o Giacomu Leopardiju* (Zgb 1966) i *Bajke o patuljcima* (Zgb 1969). S talijanskog je preveo *Dijaloge i eseje* svoga omiljenog pjesnika Leopardija.

Svojim znanstvenim i književnim radom Ton Smerdel zaslužio je časno mjesto u našem kulturnom životu, a praznina koju za sobom ostavlja ostat će dugo nepunjena.

V. Gortan, Zagreb.

DR IMRE TRENCSENYI WALDAPFEL

In memoriam

2. juna 1970. preminuo je dr. Imre Trencsenyi Waldapfel, profesor i šef katedre klasične filologije Univerziteta u Budimpešti, redovan član Mađarske akademije nauka, u 62. godini života.

Rođen 16. juna 1908. u Budimpešti, gde je 1932. stekao profesorsku i doktorsku diplomu, 1948. postaje profesor Univerziteta u Segedinu, odakle 1950. prelazi na Univerzitet „Eötvös Loránd“ u Budimpeštu, gde je do 1953. bio i rektor. Počastvovan mnogim odlikovanjima, 1970. stiže i najveće priznanje svoje zemlje: državnu nagradu.

Svojim neumornim naučnim, istraživačkim i prevodilačkim radom postaje priznati stručnjak ne samo klasične filologije, istorije religije, nego i humanizma, mađarske književnosti i narodnog pesništva. Od 1927. do 1970. ostavio je za sobom delo od preko 400 bibliografskih jedinica. Veći broj njegovih dela preveden je na razne jezike: engleski, francuski, nemački, italijanski, ruski, poljski i češki. Ona su izdavana, u Budimpešti, Moskvi, Varšavi, Pragu, Bukureštu, Sofiji, Lajpcigu, Lajdenu, Brislu, Amsterdamu, Berlinu, Mesini i Rimu. Prevodio je brojna dela sa grčkog, latinskog, ruskog i kazahskog jezika. Njegova svestranost ogleđala se ne samo u prevodima i popularisanju tekovina antičke kulture, u nalaženju analogija i paralela antičkih motiva u mađarskom kulturnom blagu, nego i u redigovanju brojnih časopisa, književnih i naučnih iz raznih struka, među kojima pre svega treba spomenuti: ACTA ANTIQUA i STUDIA ANTIQUA ACADEMIAE SCIENTIARUM HUNGARICAE.

Iz ogromnog dijapazona njegovih dela najznačajnija su: MITOLOGIJA, 1936. Budimpešta, koja je doživela šest izdanja do 1968., a prevedena je na pet jezika; ERAZMO I NJEGOVI MAĐARSKI PRIJATELJI, 1941. Budimpešta; HUMANIZAM I MARKSIZAM, 1948. Budimpešta; OGLEDI IZ ISTORIJE RELIGIJE, 1959. Budimpešta; KLASIČNI LIKOVI, 1964. Budimpešta i VON HOMER BIS VERGIL, Berlin—Budimpešta 1969. itd.

Mnogobrojna dela posvećena Erazmu Roterdamskom svedoče da se on uvek ponovo vraćao svome Erazmu, jer celo stvaralaštvo i životno delo profesora Trencsényija prožima duboko humanizam i humanost. Svojim životom i ophođenjem neprekidno je dokazivao svoju privrženost ovom velikom idealu i kao naučnik-pedagog i kao običan čovek, uvek i na svakom mestu. Ogromno pregalaštvo ovakve vrste nije ga sprečilo u tome, da stvaralački učestvuje i u društvenom životu. Bio je osnivač i predsednik mnogih ustanova i udruženja, ali mu je vaspitni rad njegova najvrsnija odlika. Tako je na primer, postao inicijator originalne ideje: redovnih godišnjih susreta svih svojih bivših studenata, koje je okupljao svake godine, brižljivo se starajući o njihovom podizanju i pristupanju u svet nauke, pomažući i razvijajući njihove prve oglede u naučno-istraživačkom radu.

Prema jugoslovenskim klasičarima gajio je posebne simpatije; on je uvek žarko želeo i uporno nastojao, da se upozna sa našim klasičarima i njihovim radom, da što brže i jače ostvari plodnu s a r a d n j u i uzajamnu razmenu iskustava i mišljenja. Zahvaljujući baš tom upornom nastojanju, omogućio je, između ostalog, i štampanje mađarskog prevoda studije Miloša Đurića: „Homerova Ilijada i naše narodne pesme“ u časopisu STUDIA ANTIQUA ACADEMIAE SCIENTIARUM HUNGARICAE u Budimpešti 1964. godine.

Ostaje nezaboravan utisak, koji je ostavio svojom srdačnošću prilikom, Kongresa klasičnih filologa 1.—7. novembra 1965. u Budimpešti, ukazujući prisutnim Jugoslovenima posebnu i izuzetnut pažnju, za koju ćemo mu biti većito zahvalni.

Klasična filologija izgubila je u njemu vrednog i dragocenog naučnika, podmladak odličnog pedagoga, a savremenici dragog kolegu, koji je bio spreman da uvek sa ljubavlju ponudi i prihvati svaku saradnju.

Neka njegov vanredan primer svetli budućim pokolenjima!

Brajer Flora, Sombor.